

Arrest

nr. 171 531 van 8 juli 2016
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 21 maart 2016 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 18 februari 2016.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 4 april 2016 met referthenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 mei 2016 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 juni 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DIGNEF.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat B. BRIJS en van attaché G. HABETS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Iraakse nationaliteit te hebben, sijiet te zijn en geboren te zijn op 1 augustus 1991 in Bagdad.

Onder de naam Al-Abboudi Mustafa Mohammed vroeg u op 3 november 2011 asiel aan in België. Deze aanvraag werd geweigerd door het Commissariaat-generaal op 16 augustus 2012. Uw beroep tegen deze beslissing bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen werd verworpen op 31 januari 2013.

Op 2 mei 2013 keerde u vrijwillig terug naar Irak, met als bestemming Bagdad. Na uw terugkeer vestigde u zich bij uw familie in Sadr City in Bagdad.

U kon vanaf 1 april 2014 aan de slag als politieagent in het kantoor van El Monthadar. Aanvankelijk oefende u er vooral administratieve taken uit, maar vanaf de val van Mosoel kwamen de milities aan de macht en was er minder politiepersoneel. Daarom kreeg u vanaf februari 2015 ook de taak om gevangenen in het politiekantoor te bewaken. U had dagelijks contact met de gedetineerden en zag hoe ze geen medische zorgen en nauwelijks eten kregen en ze evenmin het recht hadden om hun advocaat of familie te contacteren. Deze gedetineerden waren soennieten die zonder arrestatiebevel werden vastgehouden. U had medelijden en bracht brood voor hen mee. Later contacteerde u op hun vraag ook hun familie, om hen in te lichten over waar hun kinderen zich bevonden. Die familieleden kwamen dan naar het politiekantoor en dit zorgde voor veel problemen. In mei 2015 werd u opgeroepen door uw chef Rahim Majeed Achmed. Hij was in het bijzijn van militieleden van Asaib Ahl Al Haq (AAH). Ze vroegen achter uw naam, woonplaats en familieleden. De politiechef vroeg of u informatie doorgaf aan familieleden van gedetineerden maar u ontkende. U nam zich wel voor om voorzichtiger te zijn en niet meer dergelijke informatie te geven. U vertrok op verlof maar toen u terugkeerde contacteerde u op 5 juni toch de familieleden van een gedetineerde, Adham genaamd. Het bleek een valstrik te zijn van AAH en u werd gearresteerd en opgesloten in uw eigen politiekantoor. Tijdens uw detentie werd u geslagen en vernederd. Op 10 juni kon u ontsnappen met de hulp van collega's. U dook onder in de wijk van uw oom en regelde een nieuw paspoort. Op 17 juni verliet u Irak. Een paar dagen later, op 20 juni, werd uw broer ontvoerd door de milities. De politie vond hem vermoord terug op 23 juni. Uzelf kwam aan in België op 14 juli en vroeg asiel aan op 15 juli 2015.

Ter staving van uw asielrelaas legt u een aantal originele documenten neer: uw paspoort, uw identiteitskaart, een stemkaart, uw nationaliteitsbewijs, een badge van de politie, de overlijdensakte van uw broer. U legt ook een aantal kopieën neer: juridische documenten met betrekking tot uw arrestatie (verslag voor de rechter, onderzoek, notificatie van de politie, een aanhoudingsbevel) en juridische documenten met betrekking tot de verdwijning en dood van uw broer (minuten van de politie, een stratenplan, bewijs aangifte aan politie, attest van een klacht bij de onderzoeksrechter en een overmaking van die klacht) en foto's van uw vermoorde broer.

B. Motivering

Het Commissariaat-generaal stelt vast dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Uw verklaringen bevatten immers een heel aantal tegenstrijdigheden die de geloofwaardigheid van uw asielrelaas in ernstige mate ondermijnen. Bovendien is uw relaas met betrekking tot een aantal essentiële elementen uit uw asielaanvraag weinig spontaan of weinig waarschijnlijk.

Om te beginnen bent u niet geloofwaardig als u zegt na uw terugkeer uit België politieagent geweest te zijn in het politiekantoor van el Monthader in Sadr city, Bagdad.

Als u wordt gevraagd naar uw beroep antwoordt u spontaan dat u fotograaf was. Pas na herhaaldelijk aandringen ("En daarna?", "Welk beroep nog?", "Ander beroep ook nog?"), antwoordt u uiteindelijk dat u ook politieagent was (gehoorverslag CGVS pag. 3). Dit is niet overtuigend aangezien dit toch uw laatste beroep zou zijn geweest, dat u meer dan een jaar zegt te hebben uitgeoefend. Ook uw relaas over uw eigenlijke functie is weinig spontaan. Als u wordt gevraagd wat uw precieze taak was beschrijft u enkel summier uw administratieve taken (nakijken wie de nieuwe gedetineerden zijn, gerechtelijke bevelen uittypen, nakijken welke agenten aanwezig zijn of klachten uittypen en archiveren) (gehoorverslag pag. 4). U vermeldt al helemaal niet uw latere taak om ook gedetineerden te bewaken. U antwoordt ontkennend op de vraag of u ook contact had met de gedetineerden zelf (CGVS gehoorverslag pag. 4). U verwijst pas naar de bewakingstaak als u uitdrukkelijk wordt gevraagd naar uw asielrelaas (CGVS gehoorverslag pag. 7). Van iemand die gedurende tien maanden een taak heeft uitgeoefend, kan worden verwacht dat die meer gedetailleerd over deze taken kan vertellen. Men mag ook verwachten dat iemand die wordt gearresteerd omwille van vermeende fouten tijdens een nieuwe functie, spontaan melding maakt van deze nieuwe functie (in casu het bewaken van gevangenen) als hiernaar wordt gevraagd.

U weet bovendien het politiekantoor waar u werkzaam zou zijn geweest geografisch niet correct te situeren. U zegt te hebben gewerkt in het El Monthadar kantoor, aan de Dakhelstraat (CGVS gehoorverslag pag. 3). U situeert dit kantoor herhaaldelijk in de tiende sector (district) van Sadr City en naast de moskee Al Hikma (CGVS gehoorverslag pag. 8 en 10). De tiende sector ligt evenwel niet aan de Dakhelstraat en de moskee Al Hikma ligt bovendien in sector 32, zoals blijkt uit de informatie uit het administratief dossier. Indien u echt gewerkt zou hebben in het El Monthader politiekantoor kan worden verwacht dat u de sector juist kan plaatsen, zeker nu u er als agent zou hebben gewerkt.

U kan verder evenmin de rangen van uw oversten correct situeren. Uw trainer Anas tijdens de politieopleiding is volgens u een 'mulazeem' en zou twee sterren hebben. Het is echter de eerste luitenant of 'mulazeem awwal' die een embleem heeft met twee sterren, de gewone 'mulazeem' of

tweede luitenant beschikt slechts over één ster. Dezelfde vergissing maakt u bij uw directe chef, luitenant (mulazeem) Achmed. Het embleem van de rang van uw politiechef Rahim Majeed Ahmed, een 'aameed' of Brigadier-generaal, kan u dan weer helemaal niet schetsen (CGVS gehoorverslag pag. 3 en 4) en gevraagd welke rang volgt op die van uw overste zegt u zich dit niet te herinneren. Van iemand die werkt in een dermate hiërarchisch gestructureerde eenheid als de politie kan worden verwacht dat hij enigszins vertrouwd is met de bestaande rangen en minstens de emblemen van de rangen van zijn oversten exact kan schetsen.

Uit bovenstaande moet worden besloten dat u geenszins aannemelijk maakt dat u na uw terugkeer naar Irak als politieagent aan de slag bent gegaan. Het feit dat u een originele badge van de politie neerlegt, voorzien van uw naam en foto, verandert niets aan bovenstaande vaststellingen. Dergelijke documenten kunnen in Irak immers gemakkelijk worden nagemaakt.

Ook over uw verblijfplaatsen na uw vertrek uit België moeten ernstige twijfels worden geuit. Tijdens het interview bij het CGVS ontkent u dat u na uw terugkeer naar Irak nog naar een ander land geweest bent. Uit uw Facebookprofiel op naam van Mustafa Latfa blijkt nochtans dat u minstens in augustus en september 2013 in Turkije was. U heeft zelf aangegeven dat dit uw Facebook account is (CGVS gehoorverslag pag. 4 en 5). Dat u enerzijds stelt dat u sinds mei 2013 steeds in Irak was maar anderzijds blijkt dat u minstens in juli/augustus 2013 in Turkije verblijf, roept ernstige vraagtekens op.

Ook de redenen die tot uw arrestatie zouden hebben geleid, de arrestatie zelf en de daaropvolgende ontsnapping zijn weinig geloofwaardig. Uw relaas daarover bevat immers heel wat tegenstrijdigheden en onwaarschijnlijkheden.

Zo rept u bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) met geen woord over leden van AAH die u vragen zouden gesteld hebben over uw verblijfplaats en uw familieleden, u spreekt enkel over uw politiechef die u zou hebben bevestigd in mei 2015. Bij het CGVS zegt u uitdrukkelijk dat uw politiechef samen was met mensen van AAH en dat ze u bevroegen. Het is bovendien onwaarschijnlijk dat uw chef en de militie achter dergelijke elementen moeten vragen: men kan immers verwachten dat uw werkgever minstens beschikt over gegevens als uw naam en verblijfplaats. Bij DVZ heeft u het ook over een jongen met de naam Achmed die op 5 juni 2015 naar de gevangenis werd gebracht en die u na twee tot drie weken zou hebben gevraagd hem te helpen. Even later zegt u zelf bij DVZ dat u op 5 juni al in de gevangenis zat. Bij het CGVS zegt u dan weer dat Achmed al opgesloten zat toen u op 2 juni terugkeerde van verlof en dat u op 5 juni zijn familie belde (CGVS gehoorverslag pag. 7). Dergelijke tegenstrijdigheden en onwaarschijnlijkheden maken het ongeloofwaardig dat u problemen zou hebben gehad omwille van het contacteren van familieleden van gedetineerden.

Ook over de detentie zelf bent u tegenstrijdig. Zo legt u verschillende verklaringen af over aan wie u vroeg te helpen bij een ontsnapping. U zegt eerst dat u dagelijks met uw collega-agenten kon praten, later zegt u dat u vanaf de eerste dag met uw vriend Ihab heeft gesproken over de ontsnapping en dat Ihab vervolgens met de andere vrienden Mohassin, Hussein en Hamza gesproken heeft (CGVS gehoorverslag pag. 7 en 10) of ook dat u de vierde dag 's avonds met uw vrienden gesproken heeft. Op de vraag of u zomaar aan collega's durfde te vragen om u te helpen om te ontsnappen, zegt u dan weer dat u niet zomaar iemand had gevraagd maar een vriend, Ihab. Pas als er u achter wordt gevraagd zegt u daarop dat u door meerdere vrienden werd geholpen (CGVS gehoorverslag pag. 9). Het is bovendien onwaarschijnlijk dat u wordt opgesloten in uw eigen kazerne en ruimschoots de gelegenheid zou krijgen om met uw vrienden-collega's te praten.

Over de detentie zegt u ook dat de mensen van AAH dagelijks bij u langskwamen en u mishandelden. Hoewel u sinds vrij lang actief zou zijn geweest voor de politie en dit bovendien in een sterk sjiitische wijk als Sadr-city, kent u het embleem van AAH op geen enkele manier (gehoorverslag CGVS pag. 9). Ook dit is zeer merkwaardig.

Ook uw ontsnapping is niet geloofwaardig. Eerst vertelt u dat u simpelweg over de muur klom en nadien vanuit de wachttorens beschoten werd (CGVS gehoorverslag pag. 8), later luidt het dat die muur twee meter hoog is, dat u via de badkamer moest ontsnappen geholpen door uw vriend Ihab en dat u door twee patrouillewagens werd gevolgd, bemand door uw collega's-vrienden Mohassin en Hamsa (CGVS gehoorverslag pag.10). Deze hulp die u kreeg van tal van politieagenten is al onwaarschijnlijk, maar nog onwaarschijnlijker wordt het als u zegt dat uw collega's niet echt problemen hebben gekregen: 'Ze werden beledigd door de directeur van het politiekantoor, uitbrander gekregen, ze konden hem overtuigen dat ze hun best hadden gedaan, omdat ze ook hadden geschoten' (CGVS gehoorverslag pag. 8). Wanneer u bovendien later wordt gevraagd naar Ihab zegt u plots wel dat het slecht met hem gaat, en dat hij zelfs gedurende twee maanden werd opgesloten. Geconfronteerd met deze tegenstelling weet u enkel te zeggen dat uw eerste antwoord algemeen was, en dat u nu de details geeft. Dit antwoord overtuigt niet, temeer ook de eerste vraag erg concreet was: 'Hebben uw collega's nog problemen gehad met de ontsnapping?' (CGVS gehoorverslag pag. 8 en 10).

Het gerechtelijk dossier dat u neerlegt omtrent uw arrestatie en detentie verandert niets aan deze vaststellingen. Het gaat om kopieën en de authenticiteit van deze stukken kan niet worden nagegaan.

De bewoordingen van de documenten zijn bovendien weinig precies, wat zou kunnen worden verwacht van juridische documenten. In het verslagrapport voor de rechter, van 12 juni 2016 (stuk 3), luidt het dat u 'voor moeilijkheden heeft gezorgd voor het politiekantoor omdat de families van gevangenen naar het kantoor kwamen, het was een obstructie van de rechtsgang'. Dit zijn erg algemene bewoordingen, die trouwens ook letterlijk terugkomen in uw eigen asielrelaas (CGVS gehoorverslag pag. 7). Dit maakt dat het document een gefabriceerd karakter krijgt. Hetzelfde geldt voor het onderzoek van de politie (stuk 4) van 12 juni 2015, dat onder andere vermeldt dat u ontslagen wordt en dat u moet worden opgespoord. Het is weinig waarschijnlijk dat dit stuk geldt als ontslag uit het ambt van politieagent. Bovendien zou men verwachten dat dit opsporingsbevel er sneller zou komen, als u al op 10 juni ontsnapt bent. Het stuk werd immers opgesteld door uw eigen politiechef. Het is bovendien aan de onderzoeksrechter om een arrestatiebevel uit te vaardigen, wat ook blijkt uit stuk 6, het bevel van de rechtbank van 18 juni 2015. U legt bovendien geen enkel administratief stuk neer waaruit blijkt dat u effectief ontslagen zou zijn.

Vervolgens zijn ook de verklaringen omtrent de verdwijning van en de moord op uw broer ongeloofwaardig, door tegenstellingen of een gebrek aan spontaniteit. Als u in het begin van het interview wordt gevraagd of u nog contact heeft met uw familie bevestigt u dit maar er zou niets speciaals gebeurd zijn (CGVS gehoorverslag pag. 5). Als u wordt gevraagd wat u deed na uw ontsnapping vertelt u dat u naar Istanboel geweest bent. U rept met geen woord over de moord op uw broer. Dat doet u pas als u daar, na twee algemene vragen, uitdrukkelijk naar wordt gevraagd (gehoorverslag CGVS pag. 8). Ook dit is zeer opmerkelijk.

Bij DVZ verklaarde u dat de milities uw familie belden met de boodschap dat uw broer bij hen was. Ze moesten naar een bepaalde plek komen om het lijk van uw broer te zien, zo zegt u. Bij CGVS maakt u evenwel een onderscheid tussen de milities die belden op 20 juni om te zeggen dat uw broer bij hen was en de politie die belde op 23 juni om te zeggen dat het lijk gevonden was. U bent ook tegenstrijdig als het gaat over de manier waarop u te weten zou zijn gekomen welke militie uw broer zou ontvoerd hebben. Als u wordt gevraagd hoe het komt dat u weet dat het om AAH gaat, zegt u eerst heel omstandig dat u te weten kwam dat de directeur van het politiekantoor met deze militie samenwerkte en dat deze mensen van de militie ook aanwezig waren toen die chef u bij zich riep om vragen te stellen. Pas daarna, als u er uitdrukkelijk naar wordt gevraagd, zegt u dat ze hebben gezegd dat ze van AAH zijn (CGVS gehoorverslag pag. 8).

De foto's die u neerlegt van de vermoorde man heeft zijn armen wijd open gespreid. Uit de minuten van de politie (stuk 8, van 23 juni 2015) blijkt dat de man die gevonden werd zijn handen gevouwen zou hebben. Dit zijn manifest tegenstrijdige verklaringen, die maken dat ook de andere stukken uit het gerechtelijk dossier rond uw broer ongeloofwaardig zijn.

Verder is het opmerkelijk dat het paspoort dat u toonde zou zijn uitgegeven op 11 juni 2015, een dag na uw ontsnapping. Op het CGVS voelt u zelf de nood een verklaring hiervoor te geven. U zegt: 'Mijn paspoort werd afgeleverd op de elfde maar in ontvangst genomen op de zestiende. Dat is protocol, routine. (...) ik ben de tiende ontsnapt, dan zou het niet logisch zijn als ik direct daarna 1 dag later een paspoort ga vragen. De persoon die ik geld had gegeven heeft mijn paspoort geregeld op de elfde' (CGVS gehoorverslag pag. 11). Als dit zo is, kan er geen waarde worden gehecht aan het paspoort aangezien het niet werd opgemaakt volgens de geijkte procedure, ook al beschikte de betrokken persoon over uw vingerafdrukken uit uw oude paspoort (hetgeen eveneens bevreedend is). Andere mogelijkheid is dat dit paspoort al eerder werd aangevraagd en effectief uitgegeven op 11 juni, maar dan kan er geen geloof worden gehecht aan uw opsluiting en ontsnapping.

Uit dit alles blijkt dat geen geloof kan worden gehecht aan uw asielmotieven. De status van vluchteling kan u dan ook niet worden toegekend.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Irak werd "UNHCR Position on Returns to Iraq" van oktober 2014 in rekening genomen. Zowel uit dit advies, als de COI Focus "Irak: De actuele veiligheidssituatie in Bagdad" van 6 oktober 2015 (waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier) blijkt dat de veiligheidssituatie in Irak sinds het voorjaar van 2013 verslechterd is, en dat de situatie, ingevolge het grondoffensief dat IS/ISIL/ISIS in Irak voert, sinds juni 2014 verder geëscaleerd is. UNHCR besluit dat de meeste personen die Irak ontvluchten waarschijnlijk in aanmerking komen voor de vluchtelingstatus of de status van subsidiair beschermde. Nergens in voornoemd document wordt evenwel geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Irakees een complementaire vorm van bescherming te bieden. Bovendien

bevestigt UNHCR's "Position on Returns to Iraq" dat het geweldsniveau en de impact van het geweld nog steeds regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren het conflict in Irak. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in de Bagdad te worden beoordeeld.

Het CGVS erkent dat de veiligheidssituatie in Bagdad complex, problematisch en ernstig is, doch benadrukt dat er diverse objectieve elementen in ogenschouw genomen moeten worden om het reële risico voorzien in artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet te evalueren, waaronder het aantal burgers die het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweld dat in de provincie Bagdad plaatsvindt in hoofdzaak de vorm aanneemt van terreuraanslagen enerzijds en mishandelingen, ontvoeringen en moorden anderzijds. Het gros van de terroristische aanslagen zijn toe te schrijven aan de Islamitische Staat. Hoewel de groepering zowel de Irakese veiligheidsdiensten (politie en leger), als burgers tot doelwit heeft, is het duidelijk dat de terreurcampagne van IS/ISIL/ISIS hoofdzakelijk op burgers gericht is. Hierbij viseert IS/ISIL/ISIS voornamelijk, maar niet uitsluitend, de sjiitische burgerbevolking in Bagdad, dit door het plegen van aanslagen in sjiitische wijken en op openbare plaatsen waar veel burgers samenkomen. In vergelijking met het hoogtepunt van de "Breaking the Walls"-campagne van Al-Qaeda in Irak in 2013 liggen de aantallen van aanslagen en slachtoffers in 2015 echter beduidend lager. In 2012-2013 vonden goed coördineerde golven van aanslagen over het hele land plaats, vaak gekoppeld met uitgebreide militaire operaties, ook in Bagdad. De aard, de intensiteit en de frequentie van de acties van IS/ISIL/ISIS in Bagdad is evenwel veranderd. Er vinden geen gecombineerde militaire operaties met (zelfmoord)aanslagen en aanvallen van guerrillastrijders meer plaats, maar frequente, vaak minder zware aanslagen. Uit dezelfde informatie blijkt ook dat Bagdad niet belegerd wordt door IS/ISIL/ISIS, noch zijn er aanwijzingen dat IS/ISIL/ISIS op korte termijn geheel of gedeeltelijk de controle over de stad zou kunnen verwerven. Evenmin is er sprake van regelmatige of aanhoudende gevechten tussen IS/ISIL/ISIS en het Iraakse leger. Het offensief dat IS/ISIL/ISIS sinds juni 2014 in Irak voert, heeft in Bagdad wel tot de mobilisatie van sjiitische milities geleid. De aanwezigheid van deze milities heeft er voor gezorgd dat IS/ISIL/ISIS minder zware aanslagen pleegt. Anderzijds blijkt dat de sjiitische milities op hun beurt, samen met criminele bendes en militieleden die op eigen initiatief handelen, voor een groot deel verantwoordelijk zijn voor de meer individuele vormen van geweld die er in Bagdad plaatsvinden, met name mishandelingen, ontvoeringen en moorden. Vooral soennitische burgers zouden een groter risico lopen hier het slachtoffer van te worden.

Uit de dezelfde informatie blijkt voorts dat het geweld in de provincie Bagdad maandelijks honderden doden en gewonden opeist. Het CGVS benadrukt evenwel dat cijfergegevens over het aantal slachtoffers niet op zichzelf beoordeeld kunnen worden, maar moeten gezien worden in relatie met meerdere objectieve elementen, zoals daar zijn de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel willekeurig geweld, de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door willekeurig geweld, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten.

Dienaangaande dient opgemerkt te worden dat het openbare leven in Bagdad, ondanks de hierboven beschreven veiligheidsrisico's, niet is stilgevalen. De provincie Bagdad, met een oppervlakte van 4555 km², telt iets meer dan 7 miljoen inwoners, waarvan 87% in Bagdad stad woont. Bagdad is nog steeds een functionerende grootstad. De scholen zijn open en er is gezondheidszorg. Verplaatsingen in de stad worden weliswaar bemoeilijkt door de talrijke checkpoints, maar anderzijds werd het al meer dan tien jaar geldende nachtelijke uitgaansverbod opgeheven, bleven tijdens de ramadan voor het eerst weer 's nachts restaurants open, blijven de verkeerswegen open, is de internationale luchthaven operationeel, en is de bevoorrading met levensnoodzakelijke goederen verzekerd. De Iraakse autoriteiten hebben nog steeds de politieke en administratieve controle over Bagdad, en diplomatieke vertegenwoordigers van diverse landen, alsook verschillende humanitaire organisaties en agentschappen van de VN blijven aanwezig in de hoofdstad. De impact van geweld is verder niet van dien aard dat het inwoners dwingt om massaal Bagdad te verlaten. Bagdad neemt daarentegen zelf grote vluchtelingenstromen uit gebieden van het land die al geruime tijd door oorlogsgeweld worden geteisterd. Bovendien is er ook vanuit België sprake van een relatief hoog aantal asielzoekers die bij Internationale Organisatie voor Migratie (IOM) de repatriëring naar Bagdad aanvragen, wat als een aanwijzing kan beschouwd worden dat de situatie in Bagdad er niet van die aard is dat er voor elke persoon afkomstig uit de provincie Bagdad een reëel risico bestaat slachtoffer te zijn van willekeurig geweld.

De Commissaris-generaal erkent dat de veiligheidssituatie in Bagdad nog steeds problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Zoals reeds aangetoond in de beslissing wijzigen de door u neergelegde documenten deze beslissing niet. De documenten met betrekking tot uw werk, detentie en de moord op uw broer werden hierboven al besproken. De overige documenten tonen hoogstens uw identiteit aan.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoeker voert de schending aan van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 met betrekking tot de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, meer bepaald de verplichting alle gegevens en stukken van het dossier in overweging te nemen. Verzoeker roept eveneens een schending in van artikel 1 van de Vluchtelingenconventie, van de artikelen 48/3, 48/4, §2, c) en 48/5 van de vreemdelingenwet en van artikel 3 EVRM.

De door verzoeker aangevoerde middelen worden, omwille van hun onderlinge verwevenheid, samen behandeld.

Waar in verzoekers aanvullende nota van 21 juni 2016 enkele argumenten worden opgenomen gericht tegen de nota van de verwerende partij van 22 april 2016, dient te worden gewezen op de inhoud van artikelen 39/60 en 39/76, §1, tweede lid van de vreemdelingenwet.

Artikel 39/60 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“De procedure is schriftelijk. De partijen en hun advocaat mogen ter terechtzitting hun opmerkingen mondeling voordragen. Geen andere middelen mogen worden aangevoerd dan die welke in het verzoekschrift of in de nota uiteengezet zijn.”

Artikel 39/76, §1, tweede lid van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“De partijen kunnen hem tot de sluiting der debatten door middel van een aanvullende nota nieuwe elementen ter kennis brengen. Onverminderd het in artikel 39/60 bedoelde verbod, beperkt de aanvullende nota zich tot deze nieuwe elementen, op straffe van het uit de debatten weren van de aanvullende nota wat het overige betreft. Niet in de aanvullende nota vervatte nieuwe elementen worden ambtshalve uit de debatten geweerd.”

Uit de lezing van de voormelde aanvullende nota blijkt dat verzoeker inhoudelijk een aantal argumenten aanbrengt als repliek op de verweernota van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Een replieknota kan krachtens artikel 39/76, §1, vijfde lid van de vreemdelingenwet slechts worden ingediend als repliek op het schriftelijk verslag van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van het onderzoek van de nieuwe gegevens en elementen, hetgeen in casu niet het geval is.

Gelet op artikel 39/76 van de vreemdelingenwet wordt verzoekers aanvullende nota van 21 juni 2016 slechts in aanmerking genomen in zoverre deze betrekking heeft op de hierin aangevoerde nieuwe elementen en wordt deze voor het overige uit de debatten geweerd.

Waar verzoeker ter terechtzitting vraagt om een uitstel toe te kennen met betrekking tot het tot stand brengen van een schriftelijke repliek gericht tegen de aanvullende nota van de verwerende partij van 20 juni 2016, dient opnieuw te worden verwezen naar voormelde bepalingen en wordt het uitstel geweigerd. Overigens merkt de Raad hierbij op dat de verzoekende partij ter terechtzitting mondeling haar opmerkingen formuleerde met betrekking tot de aanvullende nota van de verwerende partij van 20 juni 2016 en dienaangaande wees op de stijging van het geweld in Bagdad.

De Raad stelt tevens vast dat de verzoekende partij in haar aanvullende nota van 21 juni 2016 de schending aanvoert van de rechten van verdediging en van artikel 26 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen ingevolge het niet kenbaar maken van de bronnen waarop de beslissing inzake de niet-toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus steunt. De Raad stelt vast dat verzoeker zich in zijn kritiek richt tot de COI Focus inzake de veiligheidssituatie van Bagdad van 31 maart 2016, die gevoegd werd bij de nota van de verwerende partij van 22 april 2016.

Middelen, ook indien deze de openbare orde raken, moeten, teneinde de rechten van de verdediging van de andere partij(en) te vrijwaren, in het verzoekschrift worden ontwikkeld, tenzij de grondslag ervan pas nadien aan het licht is kunnen komen, in welk geval die middelen ten laatste in het eerst mogelijke in de procedureregeling voorziene processtuk moeten worden opgeworpen.

De Raad stelt vast dat verzoeker in zijn aanvullende nota van 21 juni 2016 ter zake aangeeft dat op pagina 37 in de COI Focus van 31 maart 2016 aangaande de informatie en bronnen het volgende wordt vermeld *“Rechtstreekse contacten Insitute for the Study of War , 16/09/2015, e-mail, contactgegevens niet vermeld omwille van vertrouwelijkheid*

United Nations High Commissioner for Refugees (UNHCR), Regional Research & Information Officer, Office of the MENA Director in Amman, 16/09/2015, telefoongesprek, contactgegevens niet vermeld omwille van vertrouwelijkheid

Gezgheddende medewerker van een internationale organisatie in Bagdad, anonieme bron, 16/09/2015, 02/10/2015, 21/03/2016, e-mail, contactgegevens niet vermeld omwille van vertrouwelijkheid” en een betoog ontwikkelt teneinde te besluiten dat het niet kenbaar maken van de bronnen waarop de beslissing inzake de niet-toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus steunt de schending uitmaakt van de rechten van verdediging en van artikel 26 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen.

De Raad stelt echter vast dat de voormelde bronnen eveneens deel uitmaken van de COI Focus inzake de veiligheidssituatie van Bagdad van 6 oktober 2015, aanwezig in het administratief dossier en waarop de bestreden beslissing is gesteund. Te dezen toont de verzoekende partij dan ook niet aan, en de Raad kan niet anders vaststellen, dat de grondslag van deze onderdelen niet reeds bestond op het ogenblik dat de verzoekende partij het verzoekschrift heeft ingediend. Het door verzoeker in de aanvullende nota ontwikkelde middel is dan ook laattijdig.

2.2. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oefent inzake beslissingen van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen met uitzondering van de gevallen zoals opgenomen in artikel 39/2 van de vreemdelingenwet, een bevoegdheid uit van volheid van rechtsmacht. Dit houdt in dat hij het geschil in zijn geheel uitsluitend op basis van het rechtsplegingsdossier en toelaatbare nieuwe gegevens aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95). De devolutive kracht van het beroep verplicht, noch verbiedt de Raad de weigeringsmotieven van de voor hem bestreden beslissing over te nemen of te verwerpen. Hij dient enkel een beslissing te nemen die op afdoende wijze gemotiveerd is en aangeeft waarom in hoofde van een asielaanvrager al dan niet vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet in aanmerking moet worden genomen.

2.3. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op

voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. De verzoekende partij dient door een coherent relaas en kennis van voor haar relaas relevante elementen de waarachtigheid ervan aannemelijk te maken. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als voldaan is aan de voorwaarden gesteld door artikel 48/6 van de vreemdelingenwet.

2.4. In navolging van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen kan de Raad geen geloof hechten aan verzoekers asielrelaas. Het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen stelde dan ook terecht het volgende vast:

"Het Commissariaat-generaal stelt vast dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Uw verklaringen bevatten immers een heel aantal tegenstrijdigheden die de geloofwaardigheid van uw asielrelaas in ernstige mate ondermijnen. Bovendien is uw relaas met betrekking tot een aantal essentiële elementen uit uw asielaanvraag weinig spontaan of weinig waarschijnlijk.

Om te beginnen bent u niet geloofwaardig als u zegt na uw terugkeer uit België politieagent geweest te zijn in het politiekantoor van el Monthader in Sadr city, Bagdad.

Als u wordt gevraagd naar uw beroep antwoordt u spontaan dat u fotograaf was. Pas na herhaaldelijk aandringen ("En daarna?", "Welk beroep nog?", "Ander beroep ook nog?"), antwoordt u uiteindelijk dat u ook politieagent was (gehoorverslag CGVS pag. 3). Dit is niet overtuigend aangezien dit toch uw laatste beroep zou zijn geweest, dat u meer dan een jaar zegt te hebben uitgeoefend. Ook uw relaas over uw eigenlijke functie is weinig spontaan. Als u wordt gevraagd wat uw precieze taak was beschrijft u enkel summier uw administratieve taken (nakijken wie de nieuwe gedetineerden zijn, gerechtelijke bevelen uittypen, nakijken welke agenten aanwezig zijn of klachten uittypen en archiveren) (gehoorverslag pag. 4). U vermeldt al helemaal niet uw latere taak om ook gedetineerden te bewaken. U antwoordt ontkennend op de vraag of u ook contact had met de gedetineerden zelf (CGVS gehoorverslag pag. 4). U verwijst pas naar de bewakingstaak als u uitdrukkelijk wordt gevraagd naar uw asielrelaas (CGVS gehoorverslag pag. 7). (...). Men mag ook verwachten dat iemand die wordt gearresteerd omwille van vermeende fouten tijdens een nieuwe functie, spontaan melding maakt van deze nieuwe functie (in casu het bewaken van gevangenen) als hiernaar wordt gevraagd.

U weet bovendien het politiekantoor waar u werkzaam zou zijn geweest geografisch niet correct te situeren. U zegt te hebben gewerkt in het El Monthadar kantoor, aan de Dakhelstraat (CGVS gehoorverslag pag. 3). U situeert dit kantoor herhaaldelijk in de tiende sector (district) van Sadr City en naast de moskee Al Hikma (CGVS gehoorverslag pag. 8 en 10). De tiende sector ligt evenwel niet aan de Dakhelstraat en de moskee Al Hikma ligt bovendien in sector 32, zoals blijkt uit de informatie uit het administratief dossier. Indien u echt gewerkt zou hebben in het El Monthader politiekantoor kan worden verwacht dat u de sector juist kan plaatsen, zeker nu u er als agent zou hebben gewerkt.

U kan verder evenmin de rangen van uw oversten correct situeren. Uw trainer Anas tijdens de politieopleiding is volgens u een 'mulazeem' en zou twee sterren hebben. Het is echter de eerste luitenant of 'mulazeem awwal' die een embleem heeft met twee sterren, de gewone 'mulazeem' of tweede luitenant beschikt slechts over één ster. Dezelfde vergissing maakt u bij uw directe chef, luitenant (mulazeem) Achmed. Het embleem van de rang van uw politiechef Rahim Majeed Ahmed, een 'aameed' of Brigadier-generaal, kan u dan weer helemaal niet schetsen (CGVS gehoorverslag pag. 3 en 4) en gevraagd welke rang volgt op die van uw overste zegt u zich dit niet te herinneren. Van iemand die werkt in een dermate hiërarchisch gestructureerde eenheid als de politie kan worden verwacht dat hij enigszins vertrouwd is met de bestaande rangen en minstens de emblemen van de rangen van zijn oversten exact kan schetsen.

Uit bovenstaande moet worden besloten dat u geenszins aannemelijk maakt dat u na uw terugkeer naar Irak als politieagent aan de slag bent gegaan. Het feit dat u een originele badge van de politie neerlegt, voorzien van uw naam en foto, verandert niets aan bovenstaande vaststellingen. Dergelijke documenten kunnen in Irak immers gemakkelijk worden nagemaakt.

(...)

Ook de redenen die tot uw arrestatie zouden hebben geleid, de arrestatie zelf en de daaropvolgende ontsnapping zijn weinig geloofwaardig. Uw relaas daarover bevat immers heel wat tegenstrijdigheden en onwaarschijnlijkheden.

Zo repte u bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) met geen woord over leden van AAH die u vragen zouden gesteld hebben over uw verblijfplaats en uw familieleden, u spreekt enkel over uw politiechef die u zou hebben bevraagd in mei 2015. Bij het CGVS zegt u uitdrukkelijk dat uw politiechef samen was met mensen van AAH en dat ze u bevroegen. (...) Bij DVZ heeft u het ook over een jongen met de naam Achmed die op 5 juni 2015 naar de gevangenis werd gebracht en die u na twee tot drie weken zou hebben gevraagd hem te helpen. Even later zegt u zelf bij DVZ dat u op 5 juni al in de gevangenis zat. Bij het CGVS zegt u dan weer dat Achmed al opgesloten zat toen u op 2 juni terugkeerde van verlof en dat u op 5 juni zijn familie belde (CGVS gehoorverslag pag. 7). Dergelijke tegenstrijdigheden en onwaarschijnlijkheden maken het ongeloofwaardig dat u problemen zou hebben gehad omwille van het contacteren van familieleden van gedetineerden.

Ook over de detentie zelf bent u tegenstrijdig. Zo legt u verschillende verklaringen af over aan wie u vroeg te helpen bij een ontsnapping. U zegt eerst dat u dagelijks met uw collega-agenten kon praten, later zegt u dat u vanaf de eerste dag met uw vriend Ihab heeft gesproken over de ontsnapping en dat Ihab vervolgens met de andere vrienden Mohassin, Hussein en Hamza gesproken heeft (CGVS gehoorverslag pag. 7 en 10) of ook dat u de vierde dag 's avonds met uw vrienden gesproken heeft. (...) Het is bovendien onwaarschijnlijk dat u wordt opgesloten in uw eigen kazerne en ruimschoots de gelegenheid zou krijgen om met uw vrienden-collega's te praten.

Over de detentie zegt u ook dat de mensen van AAH dagelijks bij u langskwamen en u mishandelden. Hoewel u sinds vrij lang actief zou zijn geweest voor de politie en dit bovendien in een sterk sjitische wijk als Sadr-city, kent u het embleem van AAH op geen enkele manier (gehoorverslag CGVS pag. 9). Ook dit is zeer merkwaardig.

Ook uw ontsnapping is niet geloofwaardig. (...) Deze hulp die u kreeg van tal van politieagenten is al onwaarschijnlijk, maar nog onwaarschijnlijker wordt het als u zegt dat uw collega's niet echt problemen hebben gekregen: 'Ze werden beledigd door de directeur van het politiekantoor, uitbrander gekregen, ze konden hem overtuigen dat ze hun best hadden gedaan, omdat ze ook hadden geschoten' (CGVS gehoorverslag pag. 8). Wanneer u bovendien later wordt gevraagd naar Ihab zegt u plots wel dat het slecht met hem gaat, en dat hij zelfs gedurende twee maanden werd opgesloten. Geconfronteerd met deze tegenstelling weet u enkel te zeggen dat uw eerste antwoord algemeen was, en dat u nu de details geeft. Dit antwoord overtuigt niet, temeer ook de eerste vraag erg concreet was: 'Hebben uw collega's nog problemen gehad met de ontsnapping?' (CGVS gehoorverslag pag. 8 en 10).

Het gerechtelijk dossier dat u neerlegt omtrent uw arrestatie en detentie verandert niets aan deze vaststellingen. Het gaat om kopieën en de authenticiteit van deze stukken kan niet worden nagegaan. De bewoordingen van de documenten zijn bovendien weinig precies, wat zou kunnen worden verwacht van juridische documenten. In het verslagrapport voor de rechter, van 12 juni 2016 (stuk 3), luidt het dat u 'voor moeilijkheden heeft gezorgd voor het politiekantoor omdat de families van gevangenen naar het kantoor kwamen, het was een obstructie van de rechtsgang'. Dit zijn erg algemene bewoordingen, die trouwens ook letterlijk terugkomen in uw eigen asielrelaas (CGVS gehoorverslag pag. 7). Dit maakt dat het document een gefabriceerd karakter krijgt. Hetzelfde geldt voor het onderzoek van de politie (stuk 4) van 12 juni 2015, dat onder andere vermeldt dat u ontslagen wordt en dat u moet worden opgespoord. Het is weinig waarschijnlijk dat dit stuk geldt als ontslag uit het ambt van politieagent. Bovendien zou men verwachten dat dit opsporingsbevel er sneller zou komen, als u al op 10 juni ontsnapt bent. Het stuk werd immers opgesteld door uw eigen politiechef. Het is bovendien aan de onderzoeksrechter om een arrestatiebevel uit te vaardigen, wat ook blijkt uit stuk 6, het bevel van de rechtbank van 18 juni 2015. U legt bovendien geen enkel administratief stuk neer waaruit blijkt dat u effectief ontslagen zou zijn.

Vervolgens zijn ook de verklaringen omtrent de verdwijning van en de moord op uw broer ongeloofwaardig, door tegenstellingen of een gebrek aan spontaniteit. (...)

Bij DVZ verklaarde u dat de milities uw familie belden met de boodschap dat uw broer bij hen was. Ze moesten naar een bepaalde plek komen om het lijk van uw broer te zien, zo zegt u. Bij CGVS maakt u evenwel een onderscheid tussen de milities die belden op 20 juni om te zeggen dat uw broer bij hen was en de politie die belde op 23 juni om te zeggen dat het lijk gevonden was. U bent ook tegenstrijdig als het gaat over de manier waarop u te weten zou zijn gekomen welke militie uw broer zou ontvoerd hebben. Als u wordt gevraagd hoe het komt dat u weet dat het om AAH gaat, zegt u eerst heel omstandig dat u te weten kwam dat de directeur van het politiekantoor met deze militie samenwerkte en dat deze mensen van de militie ook aanwezig waren toen die chef u bij zich riep om vragen te stellen. Pas daarna, als u er uitdrukkelijk naar wordt gevraagd, zegt u dat ze hebben gezegd dat ze van AAH zijn (CGVS gehoorverslag pag. 8).

De foto's die u neerlegt van de vermoorde man heeft zijn armen wijd open gespreid. Uit de minuten van de politie (stuk 8, van 23 juni 2015) blijkt dat de man die gevonden werd zijn handen gevouwen zou hebben. Dit zijn manifest tegenstrijdige verklaringen, die maken dat ook de andere stukken uit het gerechtelijk dossier rond uw broer ongeloofwaardig zijn.

Verder is het opmerkelijk dat het paspoort dat u toonde zou zijn uitgegeven op 11 juni 2015, een dag na uw ontsnapping. Op het CGVS voelt u zelf de nood een verklaring hiervoor te geven. U zegt: 'Mijn paspoort werd afgeleverd op de elfde maar in ontvangst genomen op de zestiende. Dat is protocol, routine. (...) ik ben de tiende ontsnapt, dan zou het niet logisch zijn als ik direct daarna 1 dag later een paspoort ga vragen. De persoon die ik geld had gegeven heeft mijn paspoort geregeld op de elfde' (CGVS gehoorverslag pag. 11). Als dit zo is, kan er geen waarde worden gehecht aan het paspoort aangezien het niet werd opgemaakt volgens de geijkte procedure, ook al beschikte de betrokken persoon over uw vingerafdrukken uit uw oude paspoort (hetgeen eveneens bevreemdend is). Andere mogelijkheid is dat dit paspoort al eerder werd aangevraagd en effectief uitgegeven op 11 juni, maar dan kan er geen geloof worden gehecht aan uw opsluiting en ontsnapping.

Uit dit alles blijkt dat geen geloof kan worden gehecht aan uw asielmotieven. De status van vluchteling kan u dan ook niet worden toegekend."

Voormelde vaststellingen zijn pertinent, deugdelijk en vinden allen steun in het administratief dossier.

Waar verzoeker aangeeft dat zijn beroepen niet spontaan, maar chronologisch werden gevraagd, gaat hij voorbij aan de concrete inhoud van het gehoorverslag (stuk 5, gehoorverslag, p. 3) en het verloop van het gehoor. Vooreerst werd verzoeker gevraagd om zijn beroepen chronologisch weer te geven, waarop verzoeker enkel antwoordt dat hij als fotograaf heeft gewerkt. Wanneer de dossierbehandelaar vervolgens vraagt welk beroep hij daarna heeft gedaan, antwoordt hij slechts "met zending naar GB, daar besliste ik niet meer terug te keren, en asiel aangevraagd". De dossierbehandelaar moet vervolgens weer vragen welk beroep hij nog heeft uitgeoefend, waarop verzoeker verwijst naar een fotoshop als fotograaf en fotoshopontwerper binnen een drukkerij en hierbij benadrukt dat zijn hoofdberoep fotograaf is. Pas wanneer er opnieuw naar een ander beroep wordt gevraagd stelt verzoeker pas dat hij als politieagent ging werken. Van een spontane opsomming van verzoekers beroepen is dan ook bezwaarlijk sprake. Het is pas na herhaaldelijk aandringen dat verzoeker melding maakt van zijn beroep als politieagent. Dit is terecht niet overtuigend aangezien dit toch verzoekers laatste beroep zou zijn geweest, dat hij meer dan een jaar zegt te hebben uitgeoefend en waarop zijn asielrelaas is gebaseerd (stuk 5, gehoorverslag, p. 3, 4, 7 en 8).

Daarnaast kon het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen terecht vaststellen dat verzoekers relaas over de inhoud van zijn eigenlijke functie eveneens weinig spontaan is. Waar verzoeker wordt gevraagd wat zijn precieze taak was, beschrijft hij enkel summier zijn administratieve taken (nakijken wie de nieuwe gedetineerden zijn gerechtelijke bevelen uittypen, nakijken welke agenten aanwezig zijn of klachten uittypen en archiveren), doch vermeldt niet zijn latere taak om ook gedetineerden te bewaken en antwoordt zelfs ontkennend op de vraag of hij ook contact had met de gedetineerden zelf en benadrukt slechts "alleen maar [met] papieren" bezig te zijn geweest (stuk 5, gehoorverslag, p. 4). Verzoeker verwijst pas naar de bewakingstaak wanneer hem uitdrukkelijk wordt gevraagd naar zijn asielrelaas (stuk 5, gehoorverslag, p. 7). Het argument dat verzoeker deze taak linkt aan zijn asielrelaas en daarom pas bij de uiteenzetting van de asielmotieven deze taak heeft vermeld, overtuigt niet. Van verzoeker mocht redelijkerwijs worden verwacht dat hij spontaan melding maakt van deze functie (het bewaken van gevangenen) als hiernaar wordt gevraagd te meer hij gearresteerd wordt omwille van vermeende fouten bij de uitoefening van deze taak. De Raad stelt overigens vast dat verzoeker op de Dienst Vreemdelingenzaken spontaan aangaf contact te hebben

met de gevangenen (stuk 14, vraag 15), terwijl hij dit tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen ontkende.

Verzoeker erkent zich te hebben vergist wat betreft het nummer van de sector (10) waarin het politiebureau gelegen was en mogelijks ook over de naam van de moskee en wijt dit aan stress en de duur van het interview *“dat al over de helft bezig was”*. Iedere asielzoeker staat echter bloot aan een zekere vorm van stress tijdens het gehoor, maar dit doet geen afbreuk aan de plicht om het asielrelaas zo correct en volledig mogelijk te vertellen (RvS 5 januari 2007, nr. 166.377). Ook de duur van het gehoor kan hier niet ter verschoning dienen, aangezien deze vragen onmiddellijk na de pauze werden gesteld en verzoeker aldus de mogelijkheid had om even te rusten (stuk 5, gehoorverslag, p. 8). Indien verzoeker daadwerkelijk gewerkt zou hebben in het El Monthader politiekantoor kan worden verwacht dat hij de sector waarin het gelegen is juist kan weergeven. Met het in het verzoekschrift ontwikkelde betoog om aan te tonen dat de moskee die verzoeker vermeldde niet de bekende Al Hikma moskee is waarnaar het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen verwijst en dat meerdere moskeeën die naam dragen, toont verzoeker niet aan dat de moskee waar hij het over heeft/had daadwerkelijk bestaat. Verzoeker beperkt zich dienaangaande louter tot algemene beweringen. Dat hij dit alles heeft getekend en de schets en juistheid niet in vraag zijn gesteld doet geen afbreuk aan voorgaande vaststellingen.

De argumenten dat hij slechts 45 dagen opleiding had, dat hij slechts een beperkt aantal oversten heeft gezien, dat hij slechts 10 maanden heeft gewerkt in dienst van de politie en nooit promotie heeft gemaakt, kan zijn gebrekkige kennis omtrent de rangen van zijn oversten niet verschonen. Van iemand die werkt in een dermate hiërarchisch gestructureerde eenheid als de politie kan worden verwacht dat hij enigszins vertrouwd is met de bestaande rangen en minstens de emblemen van de rangen van zijn oversten exact kan schetsen. De stelling dat in de dagelijkse praktijk vooral de benoeming *“muzaleem”* wordt gebruikt zonder onderscheid is slechts een bewering, zonder objectieve grond. Waar verzoeker aanvoert dat veel politieagenten geen insignes dragen en dat sommige insignes geïnspireerd blijken op US-rankings zoals blijkt uit de in het administratief dossier aanwezige informatie, merkt de Raad op dat dergelijke informatie geen betrekking heeft op de rangen van zijn oversten.

Uit bovenstaande moet worden besloten dat verzoeker geenszins aannemelijk maakt dat hij na zijn terugkeer naar Irak als politieagent aan de slag is gegaan. Het feit dat verzoeker een originele badge van de politie neerlegt, voorzien van zijn naam en foto, verandert niets aan bovenstaande vaststellingen. Dergelijke documenten kunnen in Irak immers gemakkelijk worden nagemaakt, zoals blijkt uit de in het administratief dossier aanwezige informatie.

Het is juist dat verzoeker op de Dienst Vreemdelingenzaken werd gehoord in het kader van een meervoudige asielaanvraag. Het argument dat het gehoor zo mogelijk nog gericht en beperkter was met alleen de nieuwe elementen en de beslissing van in overwegingname in het achterhoofd, kan evenwel niet ter verschoning dienen van de gedane vaststelling dat verzoeker op de Dienst Vreemdelingenzaken niet gesproken heeft over de aanwezigheid van AAH bij de politiechef. Verzoeker gaf op de Dienst vreemdelingenzaken immers een spontaan en enigszins uitgebreid relaas over de gebeurtenissen, zonder hierbij de leden van AAH te vermelden. Dat het aldaar niet vermelden van de aanwezigheid van AAH bij de politiechef te wijten zou zijn aan de manier waarop verzoeker zou zijn gehoord, vindt dan ook geen steun in het administratief dossier.

Waar verzoeker aangeeft dat hij het had over *“Adham”* terwijl in de bestreden beslissing over *“Ahmed”* gesproken wordt, stelt de Raad dat dit weliswaar op een materiële vergissing berust, doch geheel niet van aard is om de gedane vaststelling te ontcrachten. Bij de Dienst Vreemdelingenzaken had verzoeker het over een jongen die op 5 juni 2015 naar de gevangenis werd gebracht en die hem na twee tot drie weken zou hebben gevraagd hem te helpen. Even later zegt verzoeker zelf bij de Dienst Vreemdelingenzaken dat hij op 5 juni al in de gevangenis zat (stuk 14, vraag 15). Bij het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen verklaarde verzoeker dan weer dat deze persoon al opgesloten zat toen hij op 2 juni terugkeerde van verlof en dat hij op 5 juni zijn familie belde (stuk 5, gehoorverslag, p. 7).

De enkele stelling dat het gehoor op de Dienst Vreemdelingenzaken niet goed verliep kan hier geen afbreuk aan doen. De Raad stelt vast dat verzoeker aldaar spontaan verklaringen aflegde. Dat er meermaals zou zijn benadrukt dat dit een eenmalig en laatste interview was, kan geen ander licht werpen op de gedane vaststellingen. De Raad ziet overigens niet in op welke manier dit gegeven verzoeker zou belemmeren om coherente en duidelijke verklaringen af te leggen. De opmerking dat er in het verslag van de Dienst Vreemdelingenzaken andere onnauwkeurigheden te vinden zijn zoals de

data 20/7 en 23/07 in plaats van 20/6 en 23/6 kan evenmin afbreuk doen aan de gedane vaststelling. Er bestaat immers geen betwisting omtrent deze data.

Verzoeker verwijst slechts naar het algemeen rapport dat hij bij zijn verzoekschrift voegt genaamd *“United Nations High Commissioner for Human Rights – Report on the Protection of Civilians in the Armed Conflict in Iraq”*, doch doet hiermee geen afbreuk aan de vastgestelde tegenstrijdigheden met betrekking tot zijn detentie. De Raad stelt overigens vast dat nergens uit voormeld rapport blijkt dat het een gangbare praktijk is dat politieagenten illegaal worden opgesloten in het eigen politiekantoor en daar contacten kunnen hebben zonder dat officieel tot opsluiting werd besloten. Hoe dan ook volstaat de loutere verwijzing naar een dergelijk algemeen rapport niet om aan te tonen dat verzoeker in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat hem betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoeker blijft hierover in gebreke (RvS 9 juli 2003, nr. 121.481; RvS 15 december 2004, nr. 138.480).

Ook wordt vastgesteld dat verzoeker eerst aangaf dat hij dagelijks met zijn collega-agenten kon praten en hij hen vroeg om een oplossing te vinden en hem te helpen ontsnappen. Later tijdens het gehoor stelt verzoeker dat hij vanaf de eerste dag met zijn vriend Ihab heeft gesproken over de ontsnapping en dat Ihab vervolgens met de andere vrienden gesproken heeft (stuk 5, gehoorverslag, p. 7, 10). Tevens geeft verzoeker aan dat hij de vierde dag 's avonds met zijn vrienden gesproken heeft (stuk 5, gehoorverslag, p. 10). Niettegenstaande verzoeker hier geen tegenstrijdige verklaringen in ziet, meent de Raad samen met het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dat verzoekers verklaringen wel degelijk tegenstrijdig zijn. Hij verklaarde immers vooreerst dat hij dagelijks met zijn collega's kon praten en hen vroeg om hem te helpen ontsnappen, terwijl hij later aangeeft dat hij vanaf de eerste dag met zijn vriend Ihab heeft gesproken over de ontsnapping en dat Ihab vervolgens met de andere vrienden gesproken heeft over de ontsnapping.

De Raad acht het in verzoekers specifieke context niet geloofwaardig dat hij het embleem van AAH op geen enkele manier kent. Verzoeker gaf aan dat de mensen van AAH dagelijks bij hem langskwamen en bovendien was hij vrij lang actief voor de politie en dit in een sterk sjitische wijk als Sadr-city. De argumentatie dat hij slechts 14 maanden actief was en slechts trachtte zijn detentie levend door te komen kan zijn onwetendheid dan ook niet verschonen.

Waar verzoeker aangeeft dat hij tijdens het gehoor, hetgeen te lezen zou zijn op bladzijde 8 van het gehoorverslag, gesteld heeft dat “Montader” ten dode zou zijn opgeschreven, waar in de bestreden beslissing wordt gesteld dat “Mustafa” ten dode zou zijn opgeschreven, stelt de Raad vast dat verzoekers opmerkingen geen steun vinden in het administratief dossier. Uit bladzijde 8 van het gehoorverslag blijkt niet dat verzoeker de naam “Montader” heeft vermeld. Hoe dan ook maakt dit element niet het voorwerp uit van enige betwisting. Verzoekers opmerking is derhalve niet dienstig.

De Raad is voorts van oordeel dat verzoekers verklaringen met betrekking tot de gevolgen voor zijn collega's niet geloofwaardig zijn ingevolge de tegenstrijdigheid ervan. Wanneer werd gevraagd of verzoekers collega's nog problemen hebben gekend ten gevolge verzoekers ontsnapping stelt verzoeker enkel dat zij beledigd werden door de directeur van het politiekantoor, een uitbrander hebben gekregen, en ze hem konden overtuigen dat ze hun best hadden gedaan, omdat ze ook hadden geschoten (stuk 5, gehoorverslag, p. 8). Wanneer verzoeker later wordt gevraagd naar zijn collega Ihab zegt verzoeker plots wel dat het slecht met hem gaat, en dat hij zelfs gedurende twee maanden werd opgesloten (stuk 5, gehoorverslag, p. 10), hetgeen bezwaarlijk in overeenstemming is met verzoekers eerdere verklaring. Het in het verzoekschrift ontwikkelde betoog zijn slechts *post factum* verklaringen doch niet bij machte om het voorgaande te verschonen of te verklaren. Dat het inzake Ihab over details zou gaan overtuigt niet, aangezien Ihab evenzeer een collega is, waardoor verzoeker dit evengoed reeds bij de eerste vraag naar de gevolgen voor zijn collega's had kunnen vermelden.

Volgens verzoeker is er opnieuw geen tegenstrijdigheid inzake de verdwijning van zijn broer. Verzoeker betoogt in het verzoekschrift dat de militie belde met de boodschap dat verzoekers broer bij hen was en de politie belde om te melden dat ze zijn lijk gevonden hadden. Verzoeker meent dat nergens, zelfs niet uit het gehoor bij de Dienst Vreemdelingenzaken, blijkt dat het niet om twee onderscheiden telefoontjes zou gaan (militie-politie). Bij de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde verzoeker dat de milities zijn familie belden met de boodschap dat zijn broer bij hen was. Ook geeft verzoeker vervolgens aan dat zijn familie naar een bepaalde plek moest gaan om het lijk te zien en dat de familie op 23 juli het neergeschoten lichaam heeft gevonden (stuk 14, vraag 15). Dit wijkt af van verzoekers verklaring op het

Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen waar hij een onderscheid maakte tussen de milities die belden op 20 juni om te zeggen dat verzoekers broer bij hen was en de politie die belde op 23 juni om te zeggen dat het lijk gevonden was door een patrouille (stuk 5, gehoorverslag, p. 8). De verklaring dat zijn familie het lijk gevonden heeft en de verklaring dat de politie dit heeft gedaan zijn wel degelijk tegenstrijdig, waardoor de stelling dat nergens uit blijkt dat het niet om twee telefoontjes zou gaan ondergraven wordt.

Verzoeker is ook tegenstrijdig als het gaat over de manier waarop hij te weten zou zijn gekomen welke militie zijn broer zou ontvoerd hebben. Wanneer verzoeker wordt gevraagd hoe het komt dat hij weet dat het om AAH gaat, zegt hij eerst heel omstandig dat hij te weten kwam dat de directeur van het politiekantoor met deze militie samenwerkte en dat deze mensen van de militie ook aanwezig waren toen die chef hem bij zich riep om vragen te stellen. Pas daarna, wanneer verzoeker er uitdrukkelijk naar wordt gevraagd, bevestigt verzoeker dat ze hebben gezegd dat ze van AAH zijn (stuk 5, gehoorverslag p. 8). Aangezien de militie duidelijk heeft gezegd dat ze van AAH zijn, is het niet aannemelijk dat verzoeker dit niet eerst vermeldt wanneer hij wordt gevraagd hoe hij wist dat de militieleden van AAH waren. Met louter zijn verklaringen dienaangaande te herhalen weerlegt hij deze pertinente motivering niet. Deze vindt steun in het administratief dossier en wordt door de Raad gehandhaafd.

Gelet op de talrijke tegenstrijdige verklaringen kan er geen geloof worden gehecht aan verzoekers asielrelaas. De stelling dat het absurd zou zijn dat zijn familie drie dagen zou hebben gewacht om naar de bepaalde plek te gaan om het lijk te vinden, kan dan ook niet volstaan teneinde verzoekers geloofwaardigheid te herstellen.

De verwijzing naar het rapport van de Finish Immigration Service "*Security situation in Bagdad – The Shia militias*" waaruit volgens verzoeker de verwevenheid tussen AAH en de politiediensten blijkt, volstaat niet om aan te tonen dat verzoeker in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat hem betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoeker blijft hierover in gebreke (RvS 9 juli 2003, nr. 121.481; RvS 15 december 2004, nr. 138.480).

Documenten beschikken slechts over een ondersteunende bewijswaarde, namelijk in die mate dat zij vergezeld worden door geloofwaardige verklaringen. Uit hetgeen wat voorafgaat blijkt echter dat verzoekers asielrelaas en meer bepaald zijn werk als politieagent ongeloofwaardig is, met als gevolg dat de politiebade die hij ter staving van het relaas heeft voorgelegd geen bewijswaarde heeft. Bovendien kunnen dergelijke documenten aanwezig in het administratief dossier gemakkelijk worden nagemaakt, zoals blijkt uit de informatie aanwezig in het administratief dossier.

Het gerechtelijk dossier dat verzoeker omtrent zijn arrestatie en detentie neerlegde zijn slechts fotokopieën en de authenticiteit van deze stukken kan niet worden nagegaan. Aan gemakkelijk door knip- en plakwerk te fabriceren fotokopieën kan echter geen bewijswaarde worden verleend (RvS 25 juni 2004, nr. 133.135). Zoals gesteld beschikken documenten slechts over een ondersteunende bewijswaarde, namelijk in die mate dat zij vergezeld worden door geloofwaardige verklaringen. Aangezien verzoekers asielrelaas ongeloofwaardig was, kan er hoe dan ook evenmin aan dit gerechtelijk dossier bewijswaarde worden gehecht. De stelling dat het evident is dat hij geen originelen kan voorleggen, doet hier dan ook geen afbreuk aan.

De bewoordingen van de documenten zijn bovendien weinig precies, wat zou kunnen worden verwacht van juridische documenten. In het verslagrapport voor de rechter, van 12 juni 2016 (stuk 3), luidt het dat verzoeker 'voor moeilijkheden heeft gezorgd voor het politiekantoor omdat de families van gevangenen naar het kantoor kwamen, het was een obstructie van de rechtsgang'. Dit zijn erg algemene bewoordingen, die trouwens ook letterlijk terugkomen in verzoekers eigen asielrelaas (stuk 5, gehoorverslag p. 7). De Raad treedt het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dan ook bij waar wordt gesteld dat het document een gefabriceerd karakter krijgt. Het argument dat hij in zijn relaas louter heeft herhaald wat er in de documenten staat, doet geen afbreuk aan de vaststelling dat het in het document om algemene bewoordingen gaat en weinig precies is. Dat het om een verslagrapport voor de rechter gaat en niet om een akte van inbeschuldigingstelling of dagvaarding doet hier geen afbreuk aan.

Hetzelfde geldt voor het onderzoek van de politie (stuk 4) van 12 juni 2015, dat onder andere vermeldt dat verzoeker ontslagen wordt en dat hij moet worden opgespoord. Het is weinig waarschijnlijk dat dit

stuk geldt als ontslag uit het ambt van politieagent, aangezien het stuk kadert in het onderzoek dat werd ingesteld ingevolge zijn ontsnapping. Verzoeker legt bovendien geen enkel administratief stuk neer waaruit blijkt dat hij effectief ontslagen zou zijn.

Bovendien zou men verwachten dat dit opsporingsbevel er sneller zou komen, als verzoeker al op 10 juni ontsnapt was. Het stuk werd immers opgesteld door verzoekers eigen politiechef.

Waar verzoeker een beëdigde verklaring neerlegt van het onderzoek van de politie van 12 juni 2015, dient erop gewezen dat verzoeker zelf verantwoordelijk is voor de stukken die hij neerlegt. Verzoeker legde zelf een vertaling neer op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van verscheidene documenten en er kan dan ook vanuit worden gegaan dat hij een correcte vertaling neerlegt. Samen met verzoeker en het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen stelt de Raad vast dat het feit dat er 'toestemming wordt gevraagd om de beschuldigde aan te houden' niet hetzelfde is als 'hij moet opgespoord en teruggebracht worden' doch wijst erop dat het verschil in vertaling van dit document niet van die aard is dat er een andere bewijswaarde moet toegekend worden aan het document over het onderzoek van de politie van 12 juni 2015, noch dat deze vertalingfout (in een vertaling die verzoeker zelf neerlegde) de motivering van de beslissing dienaangaande kan wijzigen.

Zoals gesteld, acht de Raad het niet aannemelijk dat dit stuk geldt als een ontslag uit het ambt van politieagent, aangezien het om een stuk uit het "onderzoek" van de politie gaat,

Bovendien zou men verwachten dat de vraag om toestemming om verzoeker op te sporen er sneller zou komen, als hij al op 10 juni ontsnapt is. Het stuk werd immers opgesteld door zijn eigen politiechef. Verzoeker beperkt zich slechts tot een veronderstelling waar hij stelt dat het "misschien" te verklaren valt door het feit dat de autoriteiten verveeld zaten met de ontsnapping en eerste alle middelen inzetten om hem opnieuw te vatten zonder officieel verzoek tot aanhouding.

De Raad onderstreept vervolgens dat de door verzoeker aangehaalde rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, individuele gevallen betreft en geen precedentwaarde heeft die bindend is.

Waar verzoeker zich met betrekking tot de foto's van zijn broer louter de vraag stelt of iemand anders de armen uit respect voor het lichaam heeft verlegd en erop wijst dat in moslimlanden samengebonden handen worden losgemaakt beperkt hij zich slechts tot een vraag en een losse bewering, maar kan hij geen afbreuk doen aan de gedane vaststellingen. Uit de foto's die verzoeker neerlegt van de vermoorde man blijkt dat deze neerligt met zijn armen wijd open gespreid, terwijl uit de minuten van de politie blijkt dat de man die gevonden werd zijn handen gevouwen zou hebben. Hierin is geen sprake van "samengebonden" handen. Bovendien staat verzoeker zijn bewering ter zake niet. Dit zijn dan ook tegenstrijdigheden, die wel degelijk maken dat ook de andere stukken uit het gerechtelijk dossier rond verzoekers broer ongeloofwaardig zijn.

Door enkel op te merken dat zijn paspoort echt is en afgeleverd door de bevoegde dienst, zich de vraag te stellen waarom het paspoort niet werd onderzocht en het niet merkwaardig acht dat deze dienst in tijden van crisis niet de geijkte procedure volgt, beperkt verzoeker zich opnieuw tot louter beweringen doch doet verzoeker geen afbreuk aan de concrete vaststellingen van de bestreden beslissing: *"Verder is het opmerkelijk dat het paspoort dat u toonde zou zijn uitgegeven op 11 juni 2015, een dag na uw ontsnapping. Op het CGVS voelt u zelf de nood een verklaring hiervoor te geven. U zegt: 'Mijn paspoort werd afgeleverd op de elfde maar in ontvangst genomen op de zestiende. Dat is protocol, routine. (...) ik ben de tiende ontsnapt, dan zou het niet logisch zijn als ik direct daarna 1 dag later een paspoort ga vragen. De persoon die ik geld had gegeven heeft mijn paspoort geregeld op de elfde' (CGVS gehoorverslag pag. 11). Als dit zo is, kan er geen waarde worden gehecht aan het paspoort aangezien het niet werd opgemaakt volgens de geijkte procedure, ook al beschikte de betrokken persoon over uw vingerafdrukken uit uw oude paspoort (hetgeen eveneens bevreedend is). Andere mogelijkheid is dat dit paspoort al eerder werd aangevraagd en effectief uitgegeven op 11 juni, maar dan kan er geen geloof worden gehecht aan uw opsluiting en ontsnapping."*

Verder dient erop gewezen dat een loutere verwijzing naar rechtspraak van de Raad, risicoprofielen, de algemene situatie in het land van herkomst, algemene rapporten dienaangaande en het voeren van een betoog omtrent de bewijslast niet volstaat om aan te tonen dat verzoeker in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd. Het weze herhaald dat deze vrees voor vervolging *in concreto* dient te worden aangetoond, alwaar verzoeker, gelet op de ongeloofwaardigheid van het relaas, in gebreke blijft.

De Raad onderstreept vervolgens dat de door verzoeker aangehaalde rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, individuele gevallen betreft en geen precedentwaarde heeft die bindend is (RvS 6 november 2002, nr. 112.347).

Gelet op het voorgaande, kan niet worden aangenomen dat in deze is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, tweede lid van de vreemdelingenwet.

2.5. In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

2.6. In zoverre verzoeker zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen beroept op zijn asielmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen dienaangaande. Hij toont niet aan dat hij op deze basis in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

De commissaris-generaal oordeelt op basis van de informatie in het administratief dossier omtrent de veiligheidssituatie in Bagdad daarnaast dat, hoewel de veiligheidssituatie in Bagdad complex, problematisch en ernstig is en dit afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus, er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. De conclusie van de commissaris-generaal is niet gewijzigd in de nota van 22 april 2016 waarbij de nieuwe COI Focus d.d. 31 maart 2016 over de actuele veiligheidssituatie in Bagdad ter kennis werd gebracht en in de aanvullende nota van 20 juni 2016 waarbij de nieuwe COI Focus d.d. 20 juni 2016 over de actuele veiligheidssituatie ter kennis werd gebracht.

In dit kader kan vooreerst worden opgemerkt dat geen van de partijen betwist dat de situatie in Irak momenteel wordt gekenmerkt door een gewapend conflict. *In casu* is het voor de verdere beoordeling dan ook niet noodzakelijk te onderzoeken of dit gewapend conflict een binnenlands en/of een internationaal gewapend conflict betreft.

Artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet beoogt echter slechts bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie waarin de mate van het willekeurige geweld in een aan de gang zijnde gewapend conflict in het land of de regio van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of de betrokken regio, aldaar louter door zijn aanwezigheid een reëel risico loopt op de in dit artikel bedoelde ernstige schade (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>, §§ 28, 32-40, 43-44; HvJ 30 januari 2014, C 285/12, *Diakité / het Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen*, § 30; EHRM, *NA v. het Verenigd Koninkrijk*, nr. 25904/07, 17 juli 2008, § 115; EHRM, *Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk*, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, § 226, en EHRM, *J.H. v. het Verenigd Koninkrijk*, nr. 48839/09, 20 december 2011, § 54).

Uit zowel de door verzoeker talrijk aangevoerde, de door verweerder neergelegde als de in het administratief dossier (zie map 'Landeninformatie') opgenomen informatie blijkt in dit kader dat het geweld dat in Bagdad plaatsvindt in hoofdzaak de vorm aanneemt van terreuraanslagen enerzijds en mishandelingen, ontvoeringen en moorden anderzijds. Het gros van de terroristische aanslagen is toe te schrijven aan IS. De acties van deze organisatie zijn hoofdzakelijk op burgers gericht. Daarbij wordt voornamelijk, doch niet uitsluitend, de sjiitische burgerbevolking in Bagdad geviséerd, en dit door het plegen van aanslagen in sjiitische wijken en op openbare plaatsen waar veel burgers samenkomen. De aard, de intensiteit en de frequentie van de acties van IS in Bagdad is echter veranderd. Er vinden nauwelijks nog gecombineerde militaire operaties met (zelfmoord)aanslagen en aanvallen door guerrillastrijders plaats. Wel vinden er frequente, vaak minder zware aanslagen plaats. Hoewel IS de laatste maanden enkele aanvallen uitvoerde waarbij militaire tactieken werden gehanteerd, blijkt uit de voormelde informatie dat zulke incidenten zeer uitzonderlijk blijven. Uit de informatie blijkt voorts dat Bagdad geenszins belegerd wordt door IS. Evenmin zijn er aanwijzingen dat IS op korte termijn geheel of gedeeltelijk de controle over de stad zou kunnen verwerven. De verdediging van Bagdad geniet een hoge prioriteit. IS lijkt meer en meer onder druk te komen staan en het actuele doel van IS in het conflict om Bagdad bestaat er eerder in om de Iraakse autoriteiten te dwingen een zo groot mogelijk deel van

leger en politie in en rond de hoofdstad te binden en om op deze wijze de aanvalscapaciteit van de strijdkrachten elders in Irak te beperken. Vanaf begin april 2016 neemt het aantal zware en zeer zware aanslagen weliswaar toe in Bagdad en de verre omtrek ervan, doch dit kadert opnieuw in de strategie van IS die erin bestaat de Iraakse regering te verzwakken. Ook profiteerde IS er in deze periode van dat de veiligheidsdiensten afgeleid waren door de politieke onrust en de bijkomende opdracht om duizenden sjiitische pelgrims te beveiligen die voor een religieuze feestdag naar Noord-Bagdad trokken. Het komt ook volgens de recente informatie van 20 juni 2016 in Bagdad dan ook niet of nauwelijks tot open gevechten en er is geenszins sprake van regelmatige of aanhoudende gevechten tussen IS en het Iraakse leger. De informatie die verzoeker bijbrengt doet hier geen afbreuk aan.

Het offensief dat IS sedert 2014 voert in Irak, heeft, onder meer in Bagdad, wel geleid tot de mobilisatie van de sjiitische milities. De aanwezigheid van deze milities in Bagdad heeft ervoor gezorgd dat IS tot voor kort minder (zware) terroristische aanslagen pleegt. Wel blijkt dat deze milities, samen met criminele bendes en met militieleden die op eigen initiatief handelen, voor een groot deel verantwoordelijk zijn voor de meer individuele vormen van geweld die er in Bagdad plaatsvinden, met name mishandelingen, ontvoeringen en moorden. Vooral soennitische burgers zouden een groter risico lopen om hiervan slachtoffer te worden. Soennieten die afkomstig zijn uit andere regio's van Irak (IDP's) en sommigen uit de zuidelijke voorsteden van Bagdad worden daarbij meer gevisieerd dan de andere soennieten in Bagdad.

Niettegenstaande het geweld in Bagdad alleen maar toeneemt en maandelijks honderden doden en slachtoffers opeist zoals overvloedig blijkt uit de informatie die zowel door de verzoekende partij als de verwerende partij wordt bijgebracht en aangevoerd, dienen ook andere objectieve elementen meegenomen te worden bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Bagdad teneinde te kunnen vaststellen of er actueel al dan niet zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Bagdad aldaar louter door zijn aanwezigheid een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. Zulke elementen zijn het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel willekeurig geweld, de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door willekeurig geweld, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om Bagdad te verlaten.

De provincie Bagdad heeft een oppervlakte van 4.555 vierkante kilometer en telt meer dan 7.000.000 inwoners, waarvan 87% in Bagdad-stad woont en 13% in een landelijke omgeving. De bevolking bestaat volgens de laatste beschikbare cijfers voor 70% uit sjieten en voor 29% uit soennieten. Het geweld in Bagdad is verspreid over het gehele grondgebied van de provincie en er zijn geen duidelijk veiligere of onveiligere zones binnen Bagdad. Er zijn, met uitzondering van de internationale zone, geen wijken die gevrijwaard blijven van geweld.

De impact van het geweld op het dagelijkse leven van de burgers in Bagdad is gemengd. Enerzijds worden de burgers er wel gehinderd door de aanslagen en mensenrechtenschendingen en worden verplaatsingen bemoeilijkt door de talrijke controles. Anderzijds is het openbare leven in Bagdad niet stilgevalen, blijven de infrastructuur, het verkeer, het bedrijfsleven en de publieke sector er verder functioneren en is Bagdad, ondanks de veiligheidsrisico's en de frequente problemen met de infrastructuur, een functionerende grootstad. Bagdad is, zoals reeds hoger werd opgemerkt, geen belegerde stad. De bevoorrading met levensmiddelen en andere consumptiegoederen is verzekerd en winkels, markten, restaurants, cafés, enzovoort blijven geopend. Goederen worden verhandeld en zijn vrij verkrijgbaar, al is de levensduurte in de stad gestegen en hebben veel inwoners het daardoor moeilijker om financieel rond te komen. In februari 2015 werd het al meer dan tien jaar geldende nachtelijke uitgangsverbod in Bagdad opgeheven. Voor de eerste keer sinds lange tijd waren er in 2015 tijdens de ramadan weer restaurants de hele nacht geopend. Verder is er in Bagdad gezondheidszorg voorhanden, ook al staat deze door een aantal factoren onder druk. De scholen zijn in Bagdad verder geopend, het schoolbezoek ligt er tamelijk hoog en het schoolbezoek blijft er stabiel sedert 2006. De verkeerswegen in Bagdad zijn open en de internationale luchthaven van Bagdad is operationeel. De Iraakse autoriteiten hebben, hierin bijgestaan door de sjiitische milities, bovendien nog steeds de politieke en administratieve controle over Bagdad. Diplomatieke vertegenwoordigers van diverse landen, alsook verschillende humanitaire organisaties en agentschappen van de Verenigde Naties, blijven aanwezig in de hoofdstad.

Wat de bevolking in Bagdad-stad en -provincie betreft, blijkt uit de voormelde informatie dat er zich ongeveer 100.690 ontheemde gezinnen (604.804 personen) bevinden op het grondgebied van de provincie Bagdad. Het merendeel van de ontheemden verblijft bij gastgezinnen of in huurwoningen. Een minderheid verblijft in kampen, scholen, religieuze gebouwen of informele nederzettingen. Het aantal IDP's met oorsprong Bagdad die in de provincie zelf of elders hun toevlucht zochten bedraagt 65.508 personen. Bagdad vangt aldus grote vluchtelingenstromen op en de Bagdadi's zelf zijn niet massaal gevlucht. Deze vaststelling kan als een indicatie gezien worden dat de Irakezen en de Bagdadi's zelf van oordeel zijn dat zij in de stad Bagdad actueel geen reëel risico lopen op ernstige bedreiging.

De enkele verwijzing in de aanvullende nota naar het rapport van Cire en Caritas International met de algemene stelling dat het argument over het normale publieke leven in Bagdad hierin op een gedocumenteerde en kritische wijze wordt ontkracht, volstaat niet om afbreuk te doen aan wat voorafgaat. Het weze vooreerst opgemerkt dat het de Raad niet toekomt de verdediging van de verzoekende partij te voeren en zelf een middel of grief uit dit document te distilleren. Voor zover verzoeker zou menen dat de argumentatie over het normale en publieke leven in Bagdad op bladzijden 56 en 57 van voormeld document wordt ontkracht, merkt de Raad op dat hierin wordt verwezen naar de situatie van 2014 en 2015 waarbij aan de Bagdadi's subsidiaire bescherming werd toegekend in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet niettegenstaande het openbare leven er evenmin gestopt was. Verzoeker gaat er evenwel aan voorbij dat de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in die periode gebaseerd was op de situatie die zich op dat moment voordeed in Bagdad en aldus op de op dat ogenblik voorhanden zijnde informatie. Voorts worden er op bladzijde 57 een aantal vragen gesteld, hetgeen bezwaarlijk kan volstaan als een gedocumenteerde argumentatie en wordt er verwezen naar de moeilijkheden van Bagdadi's in het dagelijkse leven. Deze elementen doen echter geen afbreuk aan de bovenstaande vaststellingen inzake het openbaar leven en van de veiligheidssituatie. Ook benadrukt de Raad dat verzoekers vermeende kritiek enkel gericht is op de beoordeling van de situatie zoals uiteengezet in de COI Focus van 6 oktober 2015 en 31 maart 2016, doch dat *in casu* de zeer actuele COI Focus van 20 juni 2016 mee in de beoordeling wordt betrokken.

Gelet op het geheel van de voormelde elementen, dient te worden besloten dat, hoewel de veiligheidssituatie in Bagdad complex, problematisch en ernstig is en dit afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus, er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurige geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico zou lopen om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

De in het verzoekschrift, in de aanvullende nota en de ter terechtzitting aangehaalde informatie en cijfers zijn niet van die aard dat zij aan het voorgaande afbreuk kunnen doen. Vooreerst hanteert verzoeker meermaals informatie en cijfers die betrekking hebben op de situatie in de provincie Bagdad (en dus niet op de stad Bagdad waarvan hij afkomstig is) en op de situatie in Irak in het algemeen. Bovendien hebben de gehanteerde informatie en cijfers inzake het aantal burgerslachtoffers niet enkel betrekking op slachtoffers van aanslagen doch tevens op slachtoffers van andere geweldfeiten zoals gerichte ontvoeringen en moorden. Dat zich in (de stad en provincie) Bagdad nog terreuraanslagen en geweldfeiten voordoen en dat daarbij vele burgerslachtoffers vallen, wordt in het voorgaande hoe dan ook niet betwist. Het in acht nemen van het loutere aantal van de aanslagen, de geweldfeiten en de slachtoffers kan echter niet volstaan bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in het licht van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. In deze kan andermaal worden opgemerkt dat er daarnaast nog diverse andere, objectieve elementen dienen te worden meegenomen bij deze beoordeling en dat dit hoger ook geschiedde.

De in het verzoekschrift ontwikkelde argumentatie dat de verwerende partij zich enkel steunt op bronnen die niet verder dan oktober 2015 teruggaan en de Raad zich voor de beoordeling moet plaatsen op het moment van de behandeling van de aanvraag alsook de betwisting van de actualiteitswaarde van het CEDOCA rapport van 31 maart 2016 in de aanvullende nota met verwijzing dienaangaande naar rechtspraak van de Raad, kan evenmin afbreuk doen aan wat voorafgaat gelet op de door de verwerende partij bijgebrachte informatie van respectievelijk 31 maart 2016 en 20 juni 2016.

Het reisadvies waarnaar verzoeker verwijst kan evenmin afbreuk doen aan het voorgaande. Een dergelijk reisadvies is bestemd voor reislustige toeristen, houdt rekening met het verhoogd risico dat zulke (Westerse) toeristen lopen en vormen geenszins een leidraad voor het onderzoek naar de

gegronde vrees voor vervolging of het reëel risico op ernstige schade in het kader van de subsidiaire beschermingsstatus. Een negatief reisadvies, gericht aan toeristen die niet de nationaliteit bezitten van een land of die niet van een bepaalde regio in dit land afkomstig zijn, kan niet zonder meer worden doorgetrokken voor personen die wel deze nationaliteit hebben en van deze regio afkomstig zijn.

De verzoekende partij verwijst in haar aanvullende nota van 21 april 2016 naar arresten 165 615 en 165 616 (FR) van 12 april 2016 en arrest 165 670 van 14 april 2016 van de Raad. Deze arresten kunnen geen afbreuk doen aan wat voorafgaat. *In casu* ligt recentere landeninformatie voor “COI Focus Irak, De veiligheidssituatie in Bagdad” van 31 maart 2016 en van 20 juni 2016.

Bijgevolg maakt verzoeker niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

De feitelijke beoordeling bij het overwegen of een persoon wordt vervolgd in de zin van het Verdrag van Genève is *mutatis mutandis* gelijk aan deze zoals gedaan door het EHRM bij het onderzoek of een persoon een reëel risico loopt om blootgesteld te worden aan een behandeling in de zin van artikel 3 EVRM. Het is daarom aannemelijk dat artikel 3 EVRM een risico op vervolging omwille van één van de gronden omschreven in artikel 1, A, (2) van het Verdrag van Genève omvat (UNHCR, *Manual on Refugee Protection and the European Convention on Human Rights*, Regional Bureau For Europe, Department of International Protection, april 2003, updating augustus 2006, 3.7).

Artikel 3 EVRM stemt tevens inhoudelijk overeen met artikel 48/4, § 2, b) van de voormelde wet van 15 december 1980 (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>). Daarnaast biedt artikel 3 EVRM een vergelijkbare bescherming als deze voorzien in artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. Beide bepalingen beogen bescherming te bieden wanneer, in uitzonderlijke omstandigheden, de mate van het veralgemeend geweld van een dergelijke intensiteit is dat eenieder die terugkeert naar een bepaalde regio, louter door zijn aanwezigheid aldaar, een reëel risico loopt op ernstige schade (cf. EHRM, *Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk*, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, § 226). De toetsing of verzoeker in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus dan wel de subsidiaire beschermingsstatus maakt integraal deel uit van onderhavig arrest, zodat een bijkomend onderzoek naar een eventuele schending van artikel 3 EVRM niet aan de orde is.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 3

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op acht juli tweeduizend zestien door:

mevr. C. DIGNEF,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

C. DIGNEF